

ΒΟΥΡΔΟΥΛΑΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 30 Οκτωβρίου
1927

Διευθυντής :
Τέρσανδρος J. Αναστασιάδης
Τὸ σύμβολόν μας : Ὅπου δὲν πέφτει λόγος πέφτει «Βούρδουλας»

Ἔτος 8ον
Ἀριθμὸς 454) 249

Ἐαυδεώρησις

Ο κ. Μιχαλακόπουλος ἐπιστρέψας εἰς Ἑλλάδα ἤρχισε δημοσιεύων τὰς ἐντυπώσεις του διὰ τὸ ἐναέριον ταξίδιον του ἀπὸ Μπρίντιτς εἰς Ἀθήνας.

Λέγει μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶναι ἀληθινὸν πανόραμα θεωμένη ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀεροπλάνου.

Τὸ πιστεύομεν. Ὅταν ὁμοῦ τὴν ἴδῃ κανεὶς ἐκ τοῦ πλησίον, πῶς παρουσιάζεται δὲν μᾶς λέγει ὁ κ. ὑπουργός.

Λυσσαλέα βασιλόφρων ἐφημερίς ἀναφερομένη εἰς τὴν Δημοκρατίαν, τὴν δὴθεν διὰ τῆς θίας ἐπιβαλλομένην ἐρωτᾷ :

— Ἔως πότε λοιπὸν θὰ τὴν βλέπωμεν ὀρθίαν παρὰ τὴν θέλησίν μας ;

Δυσπόμηθα μὴ δυνάμενοι νὰ λύσωμεν τὴν ἀπορίαν τῆς συναδέλφου.

Φαίνεται ὁμοῦ ὅτι θὰ ἐξακολουθῇ ἐπ' ἀπειρὸν νὰ τὴν βλέπῃ ὀρθίαν παρὰ τὴν θέλησίν της !...

Μετὰ τὸν κ. Κονδύλην ἐξήλθεν εἰς ἐκλογικὴν περιόδειαν καὶ ὁ κ. Τσαλδάρης. Πραγματούμενος εἶχαν κίνη ὁμοίας περιόδειας οἱ κ. κ. Παπαναστασίου καὶ Μεταξᾶς.

Λοιπὸν ἐχομεν ἐκλογάς. Λοιπὸν στόματα ἀνεφάνησαν.

Μὰ δέβαται, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Οἱ κόρακες ἤρχισαν νὰ φτεροκοποῦν καὶ ἀκούονται ἔως ἔδω οἱ κρωγμοὶ των...

Διὰ τὸν κ. Τσαλδάρην μία ἐκ τῶν ἐφημερίδων του ἔγραψεν ὅτι «καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ του ἀκόμη δέον νὰ τὸν σέβονται διότι εἶνε μία κορυφή»...

Ναί, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ἢ ἐν λόγῳ ἐφημερίς ὅτι ὁ παρῶν καὶ κολοκυθοκορφός !

Τὴν μεγαλειέταν φλυαρίαν καθ' ἑλπὴν του τὴν ζῶν ἀνάπτωξεν ὁ κ. Ζαίμης κατὰ τὴν συνάντησίν του μετὰ τοῦ Ἀγγλοστρατηγικοῦ Κόδριγκτων, τοῦ κατελθόντος εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ παραστῇ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀγ-

Λεσβιακὴ Ἀτμοπλοικὴ Ἐταιρία Π. ΛΑΣΠΙΔΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ

Τὸ ταχύπλοον θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον
«Τσαμοῦρ Ριμάνι»

ταχύτητος 14 μιλίων, μὲ πολυτελεστάτας αἰθούσας καὶ κουζίνας ἀπαρέμιλλον, μὲ δλα τὰ κομφορ τῆς τελευταίας ναυπηγικῆς ἐπιστήμης ἀναχωρεῖ ἐκάστην ἐσπέραν καὶ ὥραν 6 μ. μ. ἐκ τοῦ λιμένος τοῦ Γυμνασίου διὰ ΔΑΡΦΑΛΛΩΝ μὲ προσεγγίσεις εἰς :

Παντοπωλεῖον Ἀγιασσώτη,
Φούρονον Τσαγκλή,
οἰκίαν Ραληᾶ,
Παντοπωλεῖον Σκούφου
Ἐκκλησιᾶν Ζωοδόχου Πηγῆς
καὶ Προσφυγικοῦ Συνοικισμοῦ.

Τὰ αὐτὸ ὁρομολόγιον τηρεῖται καὶ κατὰ τὰς πρωινὰς ὥρας ἐκ Δαρκάδας εἰς τὸν λιμένα Γυμνασίου μὲ τὰς ἴδιαις προσεγγίσεις.

Σ. Σ. Δι' ἐπιβάτας καὶ ἐμπορεύματα ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸν Διευθυντήν, ἐνθα ἡ γενικὴ ἔδρα τῆς Ἐταιρίας. Τὸ ἀτμόπλοιον ἐπίσης εἶναι ἐφοδιασμένον μὲ πολλὰ σκεύη διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀντιμετώπισιν παντὸς, ὁ μὴ γένοιτο, ναυαγίου.

(ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ)

γλικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὰς ἐσπέραις τοῦ Νευαρίνου.

Ὁ κ. Ζαίμης εἶπεν δύο «γίτες» καὶ ἓνα «δλράιτ».

Ρεκόρ ὀμιλητικότητος !

Πόσοι διθύραμβοι, πόσα ἐγκώμια ἐκ μέρους τοῦ Γάλλου Ναυάρχου Βισλέτ διὰ τὴν Ἑλλάδα τοῦ Νευαρίνου.

Οἱ ἑπαινοὶ διὰ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα ἀφέθη νὰ λεχθοῦν μετὰ τὴν ἀξόφλησιν τῶν γαλλικῶν χρεῶν!...

Ὁ κ. Φόρος

Εἰς ἐπαρχιακὴν συναδέλφον εἰδομένην δημοσιευομένην ἐπιστολήν τινὰ καὶ ἀπευθυνομένην πρὸς κάποιον «κύριον Φόρον».

Σκεπτόμεθα ὅτι θὰ εἶναι αὐτός ὁ μόνος φόρος μὲ τὸν ὅποιον παρ' ἑλπὴν τὴν ἐπιθυμίαν του ὁ κ. Καφαντάρης δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ βαρύνῃ τὸν ἑλληνικὸν λαόν . . .

Δρ. 15 καὶ 25 λεπτά

Ὁ Δῆμος Μυτιλήνης ἀνέκαθεν εἶχε ἀναγράψῃ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν του μεταξὺ ἄλλων κονδυλίων καὶ «κονδύλιον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων τάξεων».

Τὸ κονδύλιον αὐτὸ περιλαμβάνον τὰ βοηθήματα τοῦ Δήμου εἰς χρῆμα καὶ ἐπιδορώσεις ἐτοιμορρόπων σπιτιῶν πτωχῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, τώρα κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια ἐγένετο ἓνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα ἐξοδα τοῦ Δήμου Μυτιλήνης.

Ἰπῆρξε ἐν τούτοις ἐποχῇ—ἐπιδημαρχίας τοῦ κ. Ἀποστόλου—κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὸ κονδύλιον αὐτὸ ἀνεγράφησαν δαπάναι, δηλαδὴ βοηθήματα εἰς ἀπόρους δραχμὰς 15 καὶ 25 λεπτά ! ! !

Δὲν ἔβρει κανεὶς τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ ἀληθῶς εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Τὴν ὀλιγάριθμον τῶν τότε ἀπόρων δημοτῶν ἢ τὴν ἀπαρέμιλλον τζουμερτιᾶν τοῦ Δημάρχου των !

Ξυράφια γιὰ..πούλημα

— Ἐδῶ τὰ ξυράφια κύριοι ! Μὲ 15 μόνον δραχμὰς παίρνετε τὸ καλλίτερον ξυράφι ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ . . .

Ἔτσι ἐφώνησε ἓνας πλανόδιος πωλητὴς ξυραφίων ρεκλαμάροντας τὸ ἐμπόρευμά του.

Πολλοὶ διαβάτες γελοῖσαν μὲ τὴν καρδίαν τους γιὰ τὴν φτήνιαν τοῦ ἐμπορεύματος ποὺ μόνον αὐτοὶ μαρτυροῦσαν εἰς αἰσῶν καὶ τὴν ποιότητα.

Μὰ οἱ διαβάτες δὲν εἶναι ὅλοι πονηροί. Ὑπάρχουν καὶ χάρηδες ποὺ καὶ γὰρδρος ἀν τοὺς πῆς πῶς πέταξε εἶναι πρῶτοι νὰ τὸ πιστέψουν.

Ἐνας τέτοιος ἔδωκε κ' ἔδωκε 30 δραχμὰς κ' ἀγόρασε δύο ξυράφια γιὰ νὰ μὴ τὸν χύξῃ καὶ τοῦ διαφόρη ἢ εὐκαιρίαι !

Ἦλθε ἀμέσως ὁ χάχας στὸ σπῆτι του γιὰ νὰ κἀνῃ καὶ τὴν σχετικὴ δοκιμὴ.

Ἐσπουδίστηκε λοιπὸν καλὰ καλὰ, τόσος ποὺ νὰ πᾶν οἱ σαπουνάδες καὶ μὲς στὰ μάτια του ἀκόμα, κ' ἔβγαλε πᾶστα στὸ ξύρισμα. Ἀλλὰ δὲν βαρύνεται ! Τὸ ξυράφι δὲν πῆγαινε καθόλου. Τὸ τράβηξε ἀπ' ἔδω, τὸ τράβηξε ἀπ' ἐκεῖ, στραβομουτσούνασε, ἔβγαλε φωνὴς ἀπ' τὸν πόνον, ἀλλ' οὔτε μιὰ τρίχα δὲν μπόρεσε νὰ κόψῃ ἀπ' τὰ γένεια του.

Ὅταν τέλος ἀπ' τὸ ἀνώφελο ξέγδαρμα τὸν πῆραν τὰ αἵματα, πέταξε τὰ ξυράφια, τράβηξε κατ' εὐθείαν στὸν πλανόδιο ἔμπορον καὶ βρισκοντάς τον τοῦ λέγει θυμωμένα.

— Νὰ μὴ θάρρηψες ρε μπαγαπόντη πῶς εἶμαι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους βνεῖνους ποὺ μποροῦν νὰ γελάσουν ;

Τὶ ξυράφια εἶν' αὐτὰ μωρὲ ποὺ μοῦθωνες ;

Δυὸ ὥρες πολέμησα γιὰ νὰ ξυρισθῶ κ' οὔτε μιὰ τρίχα δὲ μπόρεσα νὰ κόψω. Ἄσε ποὺ ξῶδεψ μὴ πλάκα σαποῦνι.

Τὰ ξυράφια σου εἶναι μονάχα γιὰ ν' ἀνοίγῃ κανένας στρεῖδια καὶ χάβατα παληομπαγαπόντη !... Ἀπαθέστατος ὁ πωλητὴς τοῦλίγει :

— Δὲν ἔχεις δίκην νὰ μοῦ φέρνῃσαι ἔτσι. Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶπα πῶς τὰ ξυράφια μου εἶναι κατάλληλα γιὰ νὰ κόψουν γένεια !

— Δὲν εἶναι κατάλληλα γιὰ νὰ κόψουν γένεια ; Ἄμ τότες γιατί τᾶκανες λοιπὸν, μπαγαπόνταρ ;

— Γιὰ νὰ τὰ πουλήσω, δάκα, γιὰ νὰ τὰ πουλήσω !...

ΤΟ ΕΛΛΙΟΚΩΜΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Δὲν πρέπει νὰ παραξενευθῆτε διὰ τὴν ὀρθογραφίαν τῆς λέξεως «ἐλλιοκωμικόν» συνέδριον.

Δὲν θέλομε νὰ ποῦμε μ' αὐτὸ δτι τὸ συνέδριον δὲν εἶχε σοβαρότητα.

Μιά τέτοια γνώμη ἀποκλείεται κι' ἀπὸ μόνον τὸ γεγονός δτι στὸ συνέδριον ἔλαβαν μέρος ἀντιπρόσωποι τῆς ὑπαίθρου, ἄνθρωποι δηλαδὴ τῆς δουλειᾶς, πρακτικοὶ καὶ μὲ ἀκονισμένον μυαλό.

Οἱ κάτοικοι τῆς ὑπαίθρου χωρὰς στὸ ζήτημα τῆς ἐλθῆς εἶναι οἱ μόνον ἀρμόδιοι νὰ συζητοῦν καὶ νὰ ὑποδεικνύουν τὰ κατάλληλα μέσα γιὰ τὴν καλλιτέρευσι τῆς.

Ἐμαθῶν νὰ διαβάσουν στὸ πρακτικὸ βιβλίον, ἀντίθετα πρὸς ἡμᾶς δηλαδὴ τοὺς πρωτευουσιάνους ποὺ τὰ μαθαίνομε δλα μέσα στὸ καφενεῖο παίζοντας πόκερ, τάβλι καὶ μπιλιάρδο.

Τότε γιατί λοιπὸν θὰ μοῦ πῆτε «ἐλλιοκωμικόν» συνέδριον;

Γιατί ὁ Βούρδουλας, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του παίρνει μόνον τὴν κωμικὴ πλευρὰ τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ.

Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ δικαιολογεῖ κατὰ τὴν ἀντίληψί μας τὴν ὀρθογραφίαν ποὺ δίνουμε στὴ λέξι!..

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή φάνηκε δτι οἱ σύνεδροι δὲν ἦταν σύμφωνοι στὸ ζήτημα τῆς προετασίας τῆς ἐλθῆς.

Ἰσχυρὴ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ταμείου, γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ δάκου εἶχαν κηρυχθῆ δλα οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ὑπαίθρου.

Τοὺναντίον οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Μυτιλήνης ἐκυρόχθησαν κατὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ταμείου.

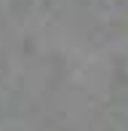
Μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Μυτιλήνης καθαρῶς γαλαζοαίμους συνετάχθησαν καὶ μερικοὶ ἀπόντες ἐπιστήμονες καὶ ὑπῆκοοι τοῦ Μουσελίνι ὅν τὸς κ. κ. Μπερλέζε, Καλαδρίζε, Μπλερέζε Ἀντερχέζε καὶ ἄλλοι...

Μεγάλην αἰσθησὶν ἔκαμε ἡ ἀπουσία τοῦ κ. Ἀγιουτάντη, ἐκείνου τοῦ περιφήμου ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας ποὺ εἶχε ἔλθει πρὸ τινῶν μηνῶν γιὰ νὰ μᾶς εἰπῆ «πρῶτος αὐτὸς» δτι ὁ δάκος εἶναι μύγα καὶ γεννᾷ αὐγὰ...

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χρονολογεῖται τὸ γεγονός δτι ἔμαθαμε κ' ἡμεῖς τί ἐστὶ δάκος.

Πρὶν ἔλθῃ ὁ κ. Ἀγιουτάντης ὁ λεσβιακὸς λαὸς ἐπίστευε πῶς ὁ δάκος ἦταν κροκόδειλος καὶ γεννοῦσας... κεφαλοῦρια!...

Κάποιος ἀπ' τοὺς πρωτευουσιάνους συγκατατέθηκε ἐπιτίλους μαγαθῶς νὰ γίνῃ δοκιμαστικὴ ἐφαρμογὴ τῆς καταπολεμήσεως τοῦ

δάκου σὲ μιὰ ὄρισμένη περιφέρεια καὶ κατόπιν νὰ ἐπεκταθῇ τὸ μέτρον εἰς ὅλο τὸ νησί.

Ὁ κ. Ἀράπογλους σ' αὐτὸ ἀπάνω ἐφώνησε.

— Ἀφῆσθε τὸ δούκιμὸς. Πρᾶπ' νὰ πουλεμιθῇ ἡ δάκος μιὰ τοῖ καλή.

Σεῖς θέλετε νὰ τοῦ πᾶτι σὰ τοῦν γιαντῶ, ποὺ σ' εἶν λίγου λίγου φαρμάτο' τοῖ σὶ σπατοέρν»...

Εἰς κάποιον ἄλλον πάλιν πρωτευουσιάνον κι' αὐτὸν ὁ ἴδιος σύνοδος ἐφώνησε:

— Ἐγίτι μισάνυχτα ἀπὸ δάκου. Οὐ δάκος δὲ μαθεύιτι μὲς το' καφινέδισ. Ὅσ' δὲ ἔξριν τί θὰ πῆ δάκος νὰ πᾶριν τοῦ ραβδί τοῖ νὰ βγοῦν στοῦ δ' νόσοι!..

Ἀπ' ὅλους πεισματικώτερα καταπολεμεῖ τὴν ἰδρυσι τοῦ ταμείου ἐλθῆς ὁ κ. Κατσάνης.

Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα ἐνθουσιασμοῦ γίνεται λυρικώτατος καὶ λέγει στὸν κ. Νομάρχη:

— Κύρ Νουμάρχη μ' δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ ξουδέψουμε 'κατουμύρια ἀδιαφόρητα»...

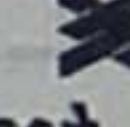
Ἡ γ' ἰληῆς δέξου εἶνι ὅν κου πέλις, χαίρισι νὰ το' βλέπ'ς!..

Μεγαλεῖο ὁ κ. Εὐρ. Ἀμπατζῆς. Νεοδύφτιστος πολιτικὸς παράγων, ἔχει τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ φρέσκα φρέσκα προσηλιτίζεται σὲ μιὰ θρησκεία.

Γι' αὐτὸ καὶ κάνει πολιτικὴ.

Ἐπειδὴ στὸ τηλεγράφημα πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν κομμάτων μῆκε τελευταίον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Παπαναστασίου, ὁ κ. Ἀμπατζῆς τὸ βρίσκει ἐξευτελιστικὸν ἐντὸς διὰ τὸν ἀρχηγόν του καὶ ἐκφράζει... ἐπιφυλάξεις!

Ἀλλὰ ἡ γερὴ φωνὴ τῆς ὑπαίθρου ἀκούεται ξανά καὶ τὰ φράγματα μπαίνουν στὴ θσοι των.

— Βρὲ δὲ τὰ παρατάτι τὰ κόμματα σὰς! Γιὰ πουλιτικὴ ἡθεαμι ἰδῶ ἢ γιὰ τὸν δάκου;..

Κατόπιν τούτου ὁ κ. Ἀμπατζῆς ἐσώπασε ἐπιφυλασσόμενος ὅμως πάντα ν' ἀναφερθῇ στὸν ἀρχηγόν του...

Συγχαρητήρια

Τὸν ἀστυνομικὸν σταθμάρχην Τελωνίων κ. Μπουλμέτην συγχαίρομεν ἐγκαρδίως διὰ τὸν ἐσχάτως γενόμενον προβιδοασμὸν του ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου «Ἑλληνικοῦ Ταχυδρόμου» εἰς «Τμηματάρχην Τελευσίαν».

Ἐσκότως συγχαίρομεν καὶ τὴν Κοινότητα Σιγρίου τὴν προβιδοασθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐφημερίδος εἰς «κ. Ζύγριον ἀστυνομικὸν Σταθμάρχην»...

Καὶ εἰς ἀνώτερα κ. Μπουλμέτη! Καὶ διοικητῆς τῆς χωροφυλακῆς μὲ τὸ καλὸ κ. Ζύγριε!!...

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΟΥΤΣΚΟΥ

Τὸ «Ρεστοράν

Δόγοι ἀνώτεροι τῆς θελήσεώς μου μὲ ἠνάγκασαν νὰ ἐγκαταλείψω τὸ εἰρηνικόν μου χωριό, τὸν ἐπίσης εἰρηνικὸν καὶ κατὰ πολὺ συμπαθέστερον ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους ὄνον μου καὶ, νὰ ἔλθω εἰς τὴν πόλιν σας.

Ἄς δηλώσω εὐθὺς ἀμέσως δτι ἡ ἐν τῇ πόλει σας διαμονή μου δὲν διήρκεσε πέραν τῶν τριῶν ἡμερῶν.

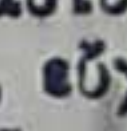
Ἐν τούτοις πόσον μακροχρόνιον φαίνεται τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἡμερῶν εἰς ἓνα χωριόττην ὅπως ἐγὼ ἠναγκασμένον νὰ δλέπη παντοῦ ἀγνωστα πρόσωπα καὶ—διατί νὰ τὸ ἀποκρύψω;— μὴ ἐμπνῶντα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐμπιστοσύνην.

Ἐπειτα αἱ φυσιογνωμίαι σας ἀδελφέ, ἔχουν κάτι τὸ ἄγριον, τὸ ὑπουλον τὸ ψεύτικον.

Ἐκ τούτου ἐσχρημάτισα τὴν ἀντιλήψιν δτι ὁ πολιτισμὸς τῶν συγχρόνων πόλεων δημιουργεῖ ἀλλόκοτα ὄντα τὰ ὅποια πολὺ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπαίθρου...

Ἡμεῖς διατηροῦμεν ἀκόμη εἰς τὴν φυσιογνωμίαν μας τὴν ἡρεμὸν γαλήνην τῆς ἐξοχῆς καὶ εἰς τοὺς λόγους μας τὴν ἀπλήν ὁμιλίαν τῆς βουνίσιας πηγῆς. Ἐνφ' οὖς, κύριε Βουρδουλέα χωρὶς νὰ σὰς κακοφανῇ δέδαια—ἔχετε μέσα στὰ μάτια σας τὸν καπνὸν τῆς καιομένης βενζίνης καὶ εἰς τοὺς λόγους σας τὰς ἄγριαις ἐκφωνήσεις τῆς τζᾶς—ὑπάντι.

Φρονῶν δτι αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸν πολιτισμὸν, εὐχομαι τὸ χωριό μας τελευταίον ἐξ ὅλων νὰ γευθῇ τὸν καρπὸν αὐτόν.

Τὸ μεσημέρι τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀφιξέως μου κάποιος φίλος μου μ' ὤδηγησε εἰς τὸ Μαγειριό.

Ὁ φίλος μου τὸ ὠνόμαζε ρεστοράν. Δὲν εὐρίσκω καμμίαν ἀπολύτως δικαιολογίαν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς λέξεως «μαγειριό» μὲ τὴν λέξιν «ρεστοράν».

Τοῦ τὸ εἶπα αὐτό, καὶ ὁ φίλος ἀπήνητησεν.

— Πάλιν μαγειριό θὰ πῆ, ἀλλὰ ρεστοράν ἔρχεται κάπως εὐγενικώτερον.

— Διατί ἔρχεται εὐγενικώτερον ἀδελφέ, τὸν ἠρώτησα.

— Διότι μυρίζει πολιτισμὸν, μοῦ ἀπήνητησε.

Θέλων νὰ εἶμαι ὡμῶς εἰλικρινῆς κ. Βουρδουλέα σπεύδω νὰ ἐμολογήσω δτι τὴν μόνην μυρωδιὰν τὴν ὅποιαν ἠσθάνθηην ἦτο ἡ μυρωδιὰ τῆς κουζίνας. Ἀλλὰ τί μυρωδιὰ!.. Ὁ θῆμον περισσώτερον εὐχαριστημένος ἐὰν ὡσφραίνῃ τὴν μυρωδιὰν τῆς φάντης τοῦ ὄνου μου.

Ἡ μυρωδιὰ τοῦ πεπολιτισμένου ρεστοράν σας εἶνε καθὼς φαίνεται κατάλληλος διὰ τοὺς ρώθωνας πεπολιτισμένων ἐπίσης ἀνθρώπων.

Διὰ τοὺς ρώθωνας ἐνὸς χωριό-

τη δπως ἐγὼ ἀποτελεῖ φρικτὸν μαρτύριον!

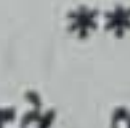
Μετὰ κόπου κατωρθώσαμεν νὰ εὐρωμεν κάποιαν θέσιν διότι δλα τὰ τραπέζια ἦσαν κατηλειμμένα ἀπὸ τὴν πελατεῖαν τοῦ καταστήματος.

Παρητήρησα δτι τὰ πρόσωπα τῶν πελατῶν αὐτῶν δὲν διατηροῦσαν τὸ ἄγριον ἐκεῖνο ὕφος τὸ ὁποῖον ἀνέφερα ἀνωτέρω.

Ἀρχίζω νὰ πιστεύω δτι ἀποβάλλουν κατὰ πᾶσιν πιθανότητα τὸ ὕφος αὐτὸ μὲν κατέσταν τὴν πείνα των καὶ δτι φρόνιμον θὰ εἶναι δι' ἓνα χωριόττην νὰ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μαζύ των, μόνον εἰς τὸ μαγειριό...

Κοινὸν γνώρισμα καὶ τοῦτο κ. Βουρδουλέα τῶν ἐντελῶς ἀγρίων ἀνθρώπων, καὶ ἐντελῶς πεπολιτισμένων.

Τοὺς κοινού; ἀνθρώπους ὅπως εἴμεθα ἡμεῖς εἰς τὰ χωριὰ μας δύνανται κανεῖς νὰ τοὺς πλησιάζῃ εἰς οἰανδήποτε ὄραν θέλει. Χαμογελοῦν καὶ δταν δὲν ἔχουν φάγη, καὶ δταν εἶναι χορτάτοι...

Ὅσον διὰ τὰ φαγητὰ δὲν κατώρθωσα νὰ τὰ φάγω.

Εἶναι λιπάσματα ἀπ' αὐτὰ ποδρίπτομεν ἡμεῖς εἰς τοὺς ἀγρούς μας...

Φαντάζομαι τί θαυμασίαν ἀπόδοσιν θὰ ἔχετε δταν ἀπαξ ἢ δις τῆς ἡμέρας μὲ τοιαῦτα λιπάσματα τονώνετε τὸν ὄργανισμὸν σας...

Εἶπα εἰς τὸν φίλον μου ἀργότερον:

— Αὐτὸ τὸ μαγειριό, ἢ ρεστοράν, δὲν εἶναι οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο. Εἶναι κατάστημα λιπασμάτων...

Πηγαίνω ν' ἀγοράσω μερικὰς ἐλθῆς διὰ νὰ φάγω ὡς χωριόττης, διότι τὰ λιπάσματα εἶνε διὰ τοὺς ἀγρούς καὶ διὰ τοὺς πεπολιτισμένους ἀνθρώπους.

Μετὰ τιμῆς
Ἡλίας Κούτσκος
Βατοῦσα 27(10) 927.

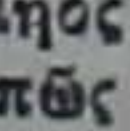

ΣΚΙΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΠΑΛΑΒΟΥ

Οἱ «ἐν τῆσει» οἱ ἐπίσημοι ἔστησαν κάποιον λιθοκτιστὸ ἀνοσιούργημα μὲ τὴν ἰδέαν πῶς θὰ γινόνταν Ἡρώων.

Ὁ ἀπλὸς λαὸς ὅμως κατάλαβε τὴν ἀξία του καὶ τοῦ εἰδεξε τὸν ἀληθινὸν του προορισμό.

Τὸ ἔκαμε ἀποχωρητήριο!..

Κάθε Ρωμηὸς εἶναι ἀδύνατον νὰ παρᾶδεχθῇ πῶς μπορεῖ νὰ ὑπάρχει κάτι ποὺ νὰ μὴ τὸ ξέρῃ.

Μοιάζουμε καταπληκτικὰ μ' ἐκεῖνο τὸ σφῆρ ποὺ ἀνακατεῦθηκε κάποτε; σὲ συζήτησι περὶ μουσικῆς, καὶ δταν τὸν ρώτησαν μὲ ποιά ἰδιότητα μιλά, ἀπάντησε...

— Μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ μουσικοῦ. Παίζω τὴ κόρντα τοῦ αὐτοκινήτου μου!..

ΔΙΧΩΣ ΠΙΜΑ

Ο ΕΣΚΙΤΖΗΣ

Α'

Κανείς κακό ἄς μὴ μοῦ πῆ γιὰ τὸν Παυλῆ, τὸν γόνον τοῦ ξακουστοῦ τοῦ Βάρβαγλη τοῦ ἐσκιτζί τοῦ ἀξιου ὁποῦ τὰ παληοπάπουισα ἐμπάλωνε μὲ τέχνη ἀξίαν νὰ τὴν ζηλέψουνε καὶ καλλιτέχνες φίνοι. Ἀπὸ ἕναν τέτοιο μάστορα τῆς μπαλωματοσύνης φλέβα γερὴν ἐτράβηξε κι' ὁ γυός, γιὰ ν' ἀληθέψη αὐτὸ πού πάντα διαλαλεῖ ἡ λαϊκὴ σοφία ὅταν μιᾶ γιὰ τὰ παιδιὰ ξεχωριστῶν γονέων εἶτε γιὰ τῆς κακίης τους ἢ γιὰ τῆς ἀρετῆς τους. «Ἴδιος σὰν τὸν πατέρα του» οἰοῦντο τὸ βασιλεῖο λέγει ἡ βαθυστόχαστη καὶ λαϊκὴ σοφία. Μὰ ἐγὼ πού γνώρισα καλὰ τὸν γυὸ καὶ τὸν πατέρα γιὰτὶ κι' δυὸ ἐμπάλωναν τὰ παληοπάπουισά μου ὄρον παίρνω βαρύτατον ὅτι στὴ τέχνη τούτη ὁ γυός ἀφῆκε πίσω του τὸν ἀξιο τοῦ πατέρα

Β'

Ἔτσι τεχνίτης ποῦτανε πολλὲς τὸν τριγυρίζαν μὰ μιὰ ὡς τόσο ἐπῆρε του τὸν νοῦ καὶ τὴ καρδιά του. Ἐλένη τὴν ἐλέγανε κι' ἦταν στὴν ὁμορφάδα ἰσάξια τῆς ἱστορικῆς τοῦ Μενελάου Ἐλένης πού γιὰ τὰ μαῦρα μάτια τῆς κόσμος πολὺς ἐχάθη καὶ μαυροφόρεσε ἢ Ἐλλάς ἀπὸ μιὰν ἄκρη σ' ἄλλη ὄντας ὁ ἀπιστος ὁ γυός τοῦ Βασιλῆ Πριάμου τὸν νοῦ τῆς πιπιλιζόντας τὴν ἀραξὲς ἀπ' τὴ Σπάρτη καὶ ξύπνης ὁ Μενέλαος δυὸ κερατά φορῶτας... — Νὰ λένε ἀκουσα πολλούς, δὲν ξέσω ἂν εἶνε ἀλήθεια πῶς ἀπὸ τότες βγήκανε στὸ κόσμον οἱ κ... — Ὅμως σ' ἐμὲ δὲ φαίνεται ἀληθινὸ νὰ εἶναι καὶ λέγω πῶς κατάγεται τὸ ἐνδοξο ἐσνάφι ἀπ' τὸν Θεὸ τὸν Ἠφαιστο, ὄντας ἡ Ἀφροδίτη στὸν πόθο τὸν ἀνίσρο λιγῶντας, μὲ τὸν Ἄρη μιὰ νύχτα τὰ ἐταίριαξε γιὰτ' ἤξερε πῶς ἦταν δεῖνός πολέμων μαχητῆς κι' ἀκούραστος ἐργάτης στῆς μάχης τῆς ἀνδρόφονος καὶ στὰ ζεστά κρεβάτια!..

Γ'

Ἐπῆρε ὁ γυός τοῦ Βάρβαγλη τὴν ὁμορφὴ Ἐλένη πού μὲ τὸν νοῦ τὴν ἐπλαθε ἀγνή ὡσὰν τὸν κρῖνο. Γιατὶ κανεὶς ὅπου ἀγαπᾷ σκέψη κακὴ δὲ βάζει μὴδὲ καὶ ἄλλοι ἂν τοῦ ποῦν μπορεῖ νὰ δώση πίστη. Πρῶτη δουλειὰ τοῦ Ἐρωτα—ἄλλοι καὶ τρισαλλοὶ μας!..— εἶνε νὰ βάνη ἐπίδεσμο σφιχτὸν στὰ μάτια ἐπάνω τῶν ἀνοήτων τῶν ἀνδρῶν, κι' ἔτσι κι' αὐτὸ τὸ σφάλμα τὸ πλέον ὀλοφάνερον ἐκείνης πού ἀγαποῦμε νὰ καταντάει νὰ περνᾷ καὶ γι' ἀρετὴ ἀκόμα!.. ὄντας λοιπὸν ἐπλάγιασε τοῦ Βάρβαγλη ὁ γόνος μὲ τὴν ξανθὴν, σφιχτόσωμην Ἐλένην, ὀρθοβύζαν, ἔνωσε πῶς στὸν κρῖνο του, χέρια πολλοὶ ἀπλώσαν καὶ μύτες τὸν ἐμοίρισαν λογιῆς λογιῆς καὶ πλήθειες. Καθὼς σὰν πέφτει κεραυνὸς σὲ ρωμαλέο δέντρο ἀνάληγτα ξεσκίζη του κλαδιὰ καὶ παρακλάδια καὶ φαρμακῶν τὴ χαρὰ τῆς ὁμορφῆς ζωῆς του καὶ ὀβύνη του τὰ ὄνειρα πού πλέκει μὲ τ' ἀστέρια τῆς νύχτες, ἔτσι κι' ἡ ἀνακάλυψη πού ὁ αἰτυχος Παυλῆς μας ἔκανε γιὰ τὸν κρῖνο του, φαρμάκωσέ τον ὄλον... Ποτέ του δὲ περιμένε τέτοιο κακό νὰ τοῦρθη... Παυλῆ, μεγάλε ἐσκιτζί! Ὁ κεραυνὸς σὰν πέφτει ποτὲ δὲ δίνει εἶδησι σ' ἐκεῖν πού θὰ χτυπήση. Μή, τάχα ξέρει τὸ δένδρο πού τὰ κλαδιὰ του σπάζει καὶ τὰ σωριάζει ἄπονα στὸ μολεμένο χῶμα; Τώρα κι' ἐσὺ κακόμοιρε λίγο κουράγιο κάνε καὶ πὲς πῶς δένδρο ἦσουνε κι' ὁ κεραυνὸς χτυπῶντας σὲ μολεμένα χῶματα σὲ σώριασε. Κουράγιο!

Δ'

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ πρὶν ὁ ξανθὸς ὁ ἥλιος τὸ χρῶμα ἀπλώσει τῆς ντροπῆς στοῦ οὐρανοῦ τῆς ἄκρης ὁ ἐσκιτζίς ὁ αἰτυχος ἐπῆγε στὸ Δεσπότη καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του τοῦ λέγει : — Ὁϊμέ, Δεσπότη! Ἡ ντροπὴ ἐτσάκιός με ὄλον πού τὸνομά μου ἔδωκα σὲ μιὰ παληογυναῖκα Κάνε τὸ αἰσχος νὰ πλυθῆ, καθὼς προστάζει ὁ νόμος Δόμου τὸ διαζύγιο καὶ τώρα, τώρα ἀμέσως... Αὐτὴ πού γιὰ γυναῖκά μου ἐπῆρα, Δέσποτά μου καὶ κρῖνο τὸν ἐθάρρεψα ἀμόλευτο, δὲν ἦταν... Πολλοὶ τὰ χέρια ἀπλώσαν προτίτερα ἀπὸ μὲνα καὶ μύτες τὸν ἐμοίρισαν λογιῆς λογιῆς καὶ πλήθειες!..

Ε'

Νὰ σὲ χαρῶ ἄγιε Δέσποτα πού ἀξία λόγια εἶπες. Ἔτσι δὲ θὰ νὰ μίλαγε μὴδὲ τὸ ἅγιο Πνεῦμα!.. — «Παιδί μου, δὲν εἶσαι θαρρῶ τοῦ Βάρβαγλη ὁ γόνος ὁ ξακουσμένος ἐσκιτζίς κι' ὁ δεξιὸς τεχνίτης; — Ἐγὼ εἶμαι πού νὰ ἔλλειπα, τὴ κοταφρόνια πῶχω...! — «Καινούρια ἐφκίασες ποτὲ παπούτσια στὴ ζωὴ σου; — Ποτέ μου ἄγιε Δέσποτα καὶ τῶχω καύχημά μου πῶς δίνω στὰ παλὰ ζωὴ καὶ στὰ σκισμένα ἀξία... — Ἄς ἔχει Δόξα ὁ Θεός, ὀρθὲς κουβέντες κάνεις!.. Στὸ κόσμον ὅ,τι γίνεται ἀπ' τὸ Θεὸ πηγάζει καὶ ἴσποτα ἀταίριαστο ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι δὲν βγαίνει, ὃ καλότυχε τοῦ Βάρβαγλη λεβέντη! Παπούτσια ἀφοῦ δὲν ἐπίασες στὰ χέρια σου καινούρια καὶ βρῖσκεις νᾶναι ἀξία σου τὰ μεταχειρισμένα γιὰτὶ λοιπὸν ὀργίξου, πού τοῦ Θεοῦ ἡ σοφία τὰ πράματα ἀρμονίζοντας μὲ τὰ δικά σου γούστα γυναῖκα σου προώρισε μιὰ μεταχειρισμένη!..

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

Η ΚΑΣΚΑ

Ἐποχὴ ἀλυταρχίας. Διαι- ἄματα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τῶν πολιτῶν εἶχε μόνον ὁ ἀνθι- ταιος ἀρχὼν τῆς Πολιτείας, ὁ Βασιλεὺς. Ἐνας τὸν λόγος σὲ πῆγαινε στὴ κρεμάλα, κι' ἕνας τὸν λόγος πάλι σὺ ἐβγαζε τὴ θελήσ ἀπ' τὸν λαιμό... — Ὁ Βασιλεὺς! Ἡ οὐκία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ ἀντιπερὶ- σπός του πού δὲν εἶχε νὰ δώση λογαριασμὸ σὲ κανένα. Μόνον στὸ Θεὸ, πρᾶγμα πού εἶναι ἄ- κωσθήποτε ἀμφίβολο!

Ὁ θαλαμηπόλος λοιπὸν τοῦ Βασιλῆ πηγαίνοντας μιὰ μῆρα στὸ σπῆτι του, βρῆκε ἕναν ἄ- λλον συνάδελφό του πού τοῦ εἶ- χε πάρει τὰ ἐπὶ τῆς κλίνης δι- καιώματά του. Φρόνιμος ἀνδρῶπος, θῆλῃσε ν' ἀποφύγη τὸ σκάνδαλο καὶ περιορίσθηκε νὰ δεῖξῃ ἀπ' τὸ σπῆτι τὸν ἀπρόσκλητο ἀπὸ τὸν ἀν- τικαταστάτη τῶν συζυγικῶν του καθηκόντων.

Πρὶν ὅμως τὸν διδάξῃ τοῦ εἶ- πε ἀπειλητικᾶ. — Γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ σὲ συγχωρῶ. Πρόσεξε νὰ μὴ ξανάρθης γιὰτὶ θὰ σοῦ πε- τάξω τὴ κἀσκα ἀπ' τὸ παράθυ- ρο. (Οἱ θαλαμηπόλοι τοῦ βασι- λῆ ἐκείνου φερούσαν κἀσκες στὸ κεφάλι).

Ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ φάνηκε πολὺ κωμικὴ στὸν ὀργισμένο τῆς ξένης γῆς, καὶ ὅσοτερα ἀπὸ λίγες μέ- ρες ξαναπῆγε στὸ σπῆτι τοῦ συ- ναδέλφου του.

Ὁ ἄλλος τὸν ἐπίασε ξανά στὰ πρᾶσα καὶ σταθερὸς στὸ λόγο του ἐξέταλλε τὴν ἀπειλὴν του.

Μέλις ἔγινε αὐτὸ, τρέβηξε στὸ παλάτι καὶ κίφτοντας στὰ πόδια τοῦ Βασιλῆ, ζήτησε νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ.

— Τὶ ἔγκλημα ἔκανες λοιπὸν, ρώτησε ὁ βασιλεὺς.

— Ἐρρίξα ἀπ' τὸ παράθυ- ρο τὴ κἀσκα ἐνὸς συναδέλφου μου πού τὸν ἐπίασα πλαγια- σμένο μὲ τὴ γυναῖκά μου.

— Αἱ σοῦ χαρίζω τὴ ζωὴ. Γιὰ ἕνα τέτοιο φέροισμο τοῦ συ- ναδέλφου σου, ἀξίσε νὰ τοῦ πε- τάξω τὴ κἀσκα ἀπ' τὸ παράθυ- ρο, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅμως, βασιλεῖά μου εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος μῦσα στὴ κἀσκα, ἦταν καὶ τὸ κεφάλι του!..

— Τὶ νὰ σοῦ κάνω, πού σοῦ- ὄωκα μιὰ φορὰ τὸν λόγο μου καὶ δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἕνα βασι- λῆ νὰ τὸν παίρνη πίσω!

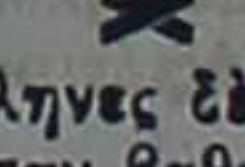

Εἶπαν τὼς ἡ ζωὴ εἶναι διαρκῆς πονέδοντος. Αὐτὸ δὲν ἰσχύει γιὰ ὅλες τῆς χώρες. Στὴν Ἐλλάδα, εἶναι διαρκῆς στομαχόπονος.

Ὁ «τουρισμὸς» εἶναι ἐφεύρεσις ἑλληνικὴ.

Ὅλοι οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι εἶναι τουρίστες...

Ποτὲ οἱ Ἕλληνες ἐνθὰ τρω ὄν- τανε, ἂν δὲν ἦσαν βαθεῖα πεπεισμέ- νοι ὅτι μόνον τρωγόμενοι ἤμπο- ροῦν καὶ νὰ τρώγουν...

ΕΜΜΕΤΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΡΟΖΑ

Έκειος που τολ γυναικας τὰ κολπέτα λεί πώς πέρα πέρα τὰ καταλαβαίνει, είναι, ρε γυέ μου νόμολο, μαζέτα, και πᾶ νὰ πῆ δὲ ξέρει τί συμβαίνει.

Γιατ' ἡ γυναίκα είναι ἕνας γρίφος που δὲ τὸν ἔλυσε κανένας ὡς τὰ τώρα, και ὁσοι καταπιλάστηκαν, τζίφος τοσὸ βγήκε, σὺν κι' ἔμὲ καληώρα.

Ἐγὼ που λὲς ἀντάμωσα στὴ στράτα μία κατὰ πὼς πρίπει ἀμορόζα, που εἶχε τὰ στηθίκια τοι γιομάτα και τ' ὄνομά τοι ἦτανά νε Ρόζα.

Ὀύλες ρὲ γυέ αὐτὲς τοι ἀμορόζες κατὰ κανόνα τοι ἀποκαλοῦνε Ρόζες, στὸν ἔρωτα νὰν ξέρης τὸ μαριόλο τὸ ὄνομα πὼς παίζει κάποιο ρόλο.

Ἐπάρχουνε γυναίκες πᾶ νὰ πῆ ὁποῦ τὰ ἄξα κατο θώματά τους και τὴ μεγάλη τους τὴ προκοπὴ χρωστᾶνε μωρὲ γυέ στὸ ὄνομά τους.

Ἀφ' τὰ ὄνόματα λοιπὸ πουῖαι φαυόζα στὴ πρώτη τὴ γραμμὴ στέκει ἡ Ρόζα,

κι' ἂ θέλεις ἀπὸ μένα συμβουλὲς ἀκουσε Ρόζα... ἔμπα της που λὲς!

Τόμου λοιπὸ τὴν εἶδα, ἐξωλιστηκα κι' ἀφ' τὴ μορφάδα τοι ἐδαιμονίστηκα κάθε δουλειά σ' τὸ ἀνέμου ἐξαπόλυσα και σὺν βεντούζα πάνω τοι ἐκόλλησα.

Κι' ὁσο ἐκεῖά μὲ ἔγλεπε κι' ἔγέλα μου ῥόχτονε ὡς ἕνα εἶδος τρέλλα, κ' ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου: Κουράγιο και θάρθη στὰ νερά μὲ μέσο πλάγιο.

Ἀφοῦ μεθὲς μὲ ἔγλεπε και λίγωνε κι' ἀφ' τὴν ἔρωτικὴ μου στάσι δὲν ἐθέμωνε και κάπου κάπου και κοντοστεκότανε θὰ πῆ που τοι καλοερχότανε!

Τόμου λοιπὸν ἐδαῦτα σκέχθηκα οὔλα τοι εἶπα μ' ἕνα τρόπονε ἄστελο: — Νὰ σὰς τρατάρω δεσποινίς μία παστοῦλα σ' ἐκεῖδ τὸ ζαχαροπλαστεῖο;

— Εὐχαριστῶ, μου λεί, μὰ ὡς τόσο ἐνόχλησι δὲν θέλω νὰ σὰς δώσω... — Ἐνόχλησι καμμία δεσποινίς, τὸ εἶπα ἐγὼ σὺν εὐγενέας εὐγενής!

Ὦντας ρὲ γυέ μίᾶ ξένη γυναικοῦλα δίχως νὰ σὲ γνωρίζῃ ἢ τοαμένη δέχεται νὰν τοι δώσης μίᾶ παστοῦλα στὸ ζαχαροπλαστεῖο στριμωγμένη.

Κι' ὄντας ἐκεῖ που πιάνει τὸ μπαχίρι τὴ πάστα τοι: νὰ κόψῃ μὲς τὸ πιάτο τοι πιάνεις και τοῦ λόγου σου τὸ χέρι και τρέμεις ἀπὸ πάνω ἴσα με κάτω.

Κι' ἐκεῖ δὲν βγάζει λέξι νὰν σοῦ τῆ μόν' παραγγέλνει δεύτερη και τρίτη, δὲ πρέπει και ὁ ἄνδρας νὰ σκεφτῇ πὼς ἢ δουλειά θὰ πάῃ ὡς τὸ... σπίτι;

Και ὅμως... ὦ παράδοξο τῷ παραδόξω! ὄχι μόνο στὸ σπίτι τοι δὲν πάτησα, μὰ ἔπεσα ρὲ γυέ μου, δὲξο κι' ὄξο γιατί ἀφ' τοι πάστες ποῦφαγε, ἐμπάτησα!

Φέρε και δαύτη πουν' ἀμυδαλάτη, φέρε κι' ἐκεῖά που εἶνε μὲ ροσόλιο, και τούτη που μὲ κρέμν είναι γιομάτη κι' ἀντίο νιέλ πασάτο πορτοφόλιο!

Κι' ἀπὲ «σὰς χαιρετῶ» κι' «εὐχαριστῶ σας» και μίᾶ ὑπεράντασ καθὼς κρέπαι, και τ' ἀποτέλεσμα τοῦ ἔρωτός σας κυττάχτε και θὰν τῶδρατε στὴν τσέπη...

Πρώτη φορά που γλέπω μίᾶ Ρόζα νὰ είναι μὲ τοι πάστες ἀμορόζα, κι' ἂ θέλεις ἀπὸ μένα συμβουλὲς ἂ σοῦ πετύχη... ἄφτα... και θὰ κλαῖς!

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΙΣ

Κουρ 'Επιτρόπους

Ἀγ. Θεράποντος

Ἀξιότιμοι κύριοι, Ἐπιστρέφων πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπὸ τὸ γραφεῖον εἰς τὸ σπίτι μου εἰδέησι νὰ σταματήσω εἰς τὸν δρόμον συνειπεῖ ἐπιμόνου ἀπαιτήσεως ἀγνώπαιδος τινος νὰ δεχθῶ τετραγωνιδίον τι χάρτου ἀντύπου, τὸ γνωστὸν μὲ τὸ ξενικὸν ὄνομα «φρέϊ βολάντ».

Τὸ ἀποπεθίτησα κύριοι εἰς τὴν τσέπην μου ὄχι βέβαια διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσω, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω ὡς συνήθως χρησιμοποιοῦνται τὰ «φρέϊ βολάντ» αὐτά. Ἐπίθεσα φυσικὰ ὅτι θὰ πρόκειται περὶ τῶν συνήθων ρεκλαμῶν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι:

Ἄτλ!

Κυρκα και δεσποινίδες, μὴ προδῆτε εἰς τὴν προμήθειαν καπέλου ἂν προηγουμένως δὲν... κτλ.»

Μόνον

Εἰς τὸ κατάστημά μας θὰ εὐρήτε τὰ εἶδη τῆς ἀρεσκείας σας ἐξαιρετικῶν ποιότητων και εἰς τιμὰς ἀπιστευτῶς εὐθηνὰς κτλ.»

Γνωστὸν λοιπὸν ὄντος τοῦ περιεχομένου τῶν «φρέϊ βολάντ», δὲν ἔρριψα οὔτε μπιάν εἰς αὐτά.

Ἀλλ' ὅπως εἶπα ἂν δὲν είναι κατάλληλα δι' ἀνάγνωσιν τὰ «φρέϊ βολάντ», είναι ὅμως συνήθως κακαλληλότερα δι' ἄλλας χρήσεις.

Τοιαύτης ἀνάγκης παρουσιασθείσης ἀξιότιμοι κύριοι, ἐνεθυμήθη τὰ «φρέϊ βολάντ» καί...

Ἀλλὰ φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξίν μου ὅταν διεπίστωσα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ διαφημίσεως ἰμφορικῆς φύσεως ἀλλὰ περὶ... θείας λειτουργίας!

Ὅστε εἰς αὐτὸ τὸ ἐξευτελιστικὸν σημεῖον περιήλθεν ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀξιότιμοι κύριοι;

Ἐξωμοιώθη λοιπὸν πρὸς τοὺς κινηματογράφους και πρὸς τὰ θεάματα παικιλιῶν που διανέμουν προγράμματα ἀγγέλλοντα «τὰς περιπετείας τῆς Ρουθ μίγα ἐκπληκτικῶν ἀριστουργημάτων» και «σπεύσατε νὰ ἴδῃτε τὸ θέρειον μὲ τὰς τρεῖς κεφαλὰς»;

Ὁμολογῶ ὅτι τοιαύτην ἐκκλησίαν μου είναι ἀδύνατον νὰ τὴν σεβασθῶ ἀξιότιμοι κύριοι.

Ὁ ἰδρυτὴς τῆς θρησκείας εἶπε μεταξὺ ἄλλων και τὸ ἑξῆς:

«Προσευόμενοι δὲ μὴ βατολογήσετε ὅσοι οἱ ἐθνικοὶ δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογία αὐτῶν εἰσακουσθήσονται».

Ὡ! Ἄν ἐγνωρίζεν ὅτι θὰ ἤρχετο ἐποχὴ καθ' ἣν θὰ διενέμοντο προγράμματα διὰ τὴν διαφήμισιν τῆς προσευχῆς μας!

Δυποῦμαι ἀξιότιμοι κύριοι διότι τὰ γράφω αὐτὰ ἀλλ' ἀναγκάζομαι εἰς τοῦτο διὰ νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι παρεξηγήσατε τὴν κυριωτέραν ἀρετὴν τῆς ἐκκλησίας. Τὴν σεμνότητα κύριοι και τὸ ἀθόρυβον τῶν τελετῶν τῆς. Και τὴν παρεξήγησιν δὲ αὐτὴν ἀκόμη δυστυχῶς δὲν τὴν ἐκάματε σωστὴν εἰς τὸ ἀκέραιον.

Ὁ ἔπρεπε ἀξιότιμοι κύριοι νὰ τοιχοκολλήσετε και μεγάλα χρωμακτιστὰ προγράμματα ὅπου νὰ ὑπάρχουν και ἀναπαραστάσεις ὠριζόμενων σκηνῶν τῆς τελετῆς.

Ἀφοῦ ἀπαξ εἶχατε ἀποφασίση νὰ μὴ παραμείνη ἡ ἐκκλησία ὡς ἐκκλησία, διατί δὲν τὴν μετεβάλατε τοῦλάχιστον εἰς σωστὸν κινηματογράφον;

Και ἡ ἀνοησία ἀκόμη ὅταν γίνεται πλήρης είναι ὁπωσδήποτε συγγνωστῇ.

Ἄν σκοπεύετε λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήσετε και εἰς τὸ μέλλον τὰς διαφημίσεις, συνιστῶμεν ἐκθύμως τὸ χρωμαλιθογραφεῖον Ἄδελφῶν Καψιμάλη.

Διθρογραφημένα και πολύχρωμα προγράμματα κινουῦν περισσότερο τὴν προσοχὴν τοῦ κοινού.

«Ἐχ' ἰς χαρτὴν»

Συνήθεια ὑπάρχει στὴν Ἀγιάσο ὅταν παντρεύεται κανένας, οἱ φίλοι του νὰ πηγαίνουν στὸ κουρεῖο και νὰ ξυρίζονται... τζάμπα.

Πᾶνε δηλαδὴ, ξυρίζονται, πουδραρίζονται κολωνιάζονται και ὕστερα λένε στὸν μπαρμπέρη:

— Γράφτα σὸ γαμβρό!

Προχθὲς λοιπὸν που ἔγινε ἕνας γάμος στὴ Ἀγιάσο, ὁ γαμβρὸς— που θὰ ἐχρημάτισε ἀσφαλῶς μεγάλος τζαμπατζῆς, γιατί μόνον μεγάλος τζαμπατζῆς θὰ μπορούσε νὰ σκεφθῇ τέτοιο πράγμα— ἔδωσε σ' ὄλου τοὺς φίλους του κι' ἀπὸ ἕνα χροτάκι μὲ τὴν ὑπογραφή του ἕνα εἶδος κάρτα σὺν νὰ λήμε ἐπισημοποιεῖσάν τὴν ἰδιότητα τοῦ φέροντος ὡς τζαμπατζῆ.

Ὅποιος ἦτο ἐφωδιασμένος μὲ τὸ χαρτί αὐτό, ἐκεῖνος μονάχα ξυρίζονταν.

Ἐτοὶ ἀποκλείστηκαν οἱ λεγόμενοι εἰς τὸ θέατρον «μὴ ἀναγνωρισμένοι τζαμπατζῆδες» οἱ ὅποιοι ὡς ἐκ τούτου ἔκαμαν μεγάλο νταβατοῦρι, μὴ μπορῶντας νὰ χωνέψουν τὸ νέο σύστημα τοῦ γαμβραῦ μὲ τὸ ὅποιον ἐμπαινε φραγμὸς στὸ ἀπεριόριστο και ἀνεξέλεγκτον «τζάμπα».

Ἐπειδὴ δὲ οἱ μπαρμπέρηδες ὅταν ἐμπαινε κανένας γιὰ νὰ ξυρισθῇ διὰ λογαριασμὸν τοῦ γαμβροῦ ζητοῦσαν νὰ ἴδωσιν προηγουμένως τὴν κάρτα τῆς τζαμπαδωσύνης, εἰς ὄλην τὴν Ἀγιάσον ἐπικρατεῖ τώρα μίᾶ και μόνη κουδέντα, που ἀντικατέστησε κι' αὐτὴ τὴ καλημέρα ἀκόμα:

— «Ἐχ' ἰς μουρέλι μ' χαρτέλ;

Ἐκδικούμενοι οἱ μὴ ἀναγνωρισθέντες ὡς τζαμπατζῆδες Ἀγιάσῳται, τὴν ἡμέραν τῶν γάμων ἐκόλλησαν στὴ πόρτα τῶν νεονόμφων ἕνα μεγάλο χαρτί κι' ἀπάνω ἔγραψαν.

— «Ἐχ' ἰς μουρέλιμ χαρτέλ; Πααίν' ἰς μέσα. Ἐν ἔχ' ἰς; Μὲν' ἰς ἀπ' ἔξω!»

Ἄθάνατο ἀγιασώτικο χιούμορ!...

E. X"

«Μυστήριον»

Τὸν πιάσανε!...

(Ἀφιερωτὰ: στοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας τῆς Καλλονῆς, οἱ ὅποιοι και μόνον ἡμποροῦν νὰ ἐμβαθύνουν εἰς τὸ «Μυστήριον».)

Ἀφ' ὅτου ἡ νεραπὴ ἔχασε τὸ χροῦμα της, βγήκαν οἱ δικοὶ μας κομμουνιστὰι μὲ τὴ κόκκινη παντίερα στὸ χέρι...

Γιὰ κάποιον ἐδῶ δικό μας κληρεζούσιο λέγεται πὼς πασχίζει νὰ κολλήσῃ στὸν κ. Μιχαλακόπουλο.

Πολὺ καλὰ κάνει. Μόνον οἱ σέβλαι μένουν πιστοὶ σ' ἕναν ἀφέντη!